Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 005 van 15 september 2026
in de zaak X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. D'HAENE**
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 28 november 2025 met refertenummer 134038.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Surinaamse nationaliteit, diende op 7 januari 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom, de heer P. W. H. E., van Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter).

Op 15 oktober 2025 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van de verzoekende partij.

Het betreft de thans bestreden beslissing, en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.01.2025 werd ingediend door:

Naam: G.
Voornamen: C. G. J.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (…)2006
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister:2 (…)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.01.2025 gezinshereniging aan met haar nonkel P. W. H. E. (RR (…)), Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen:'
Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.
Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging.
Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd:
- internationaal reispaspoort Suriname (…) op naam van betrokkene, afgeleverd op 12.08.2022 te Paramaribo, met visa en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat zij Schengen inreisde via Nederland op 09.11.2024
- verklaring n°713404 dd. 20.01.2025 en bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister (Centraal Bureau voor Burgerzaken Suriname) dd. 20.01.2025, beide met vermelding van het adres (…): echter, uit de verklaring n°713404 dd. 20.01.2025 zou moeten blijken dat ze op dit adres geregistreerd is sedert haar geboorte tot op datum van het attest, terwijl uit het bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister dd. 20.01.2025 zou moeten blijken dat ze op dit adres geregistreerd werd op 07.06.2022
- kadastraal attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 24.02.2025 op naam de referentiepersoon met vermelding van het adres (…)
- kadastraal attest Management instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 24.02.2025 op naam van betrokkehe met vermelding van het adres (…) waaruit blijkt dat er geen onroerend goed of beperkt zakelijk recht op een onroerend goed geregistreerd staat op haar naam, en dit sedert haar geboorte tot op datum van het attest.
- verklaring dd. 16.04.2025 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin men verklaart dat zij over 2024 geen zuiver inkomen (belastbaar loon - de belastingvrije som) genoten heeft: echter, uit dit attest kan enkel opgemaakt worden dat betrokkene geen belastbaar inkomen had, het sluit niet uit dat betrokkene kon beschikken over een onzuiver inkomen om in haar levensonderhoud te voorzien.
- doorlaat-/kwitantiebewijzen op naam van betrokkene (dd. 22.03.2024) en op naam van de moeder van betrokkene (dd. 20.12.2023, 24.12.2023 en 20.03.2024): echter, voor zover deze stukken werden voorgelegd om materiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene aan te tonen, dient opgemerkt te worden dat louter op basis van deze bewijzen geen verband tussen deze stukken en de referentiepersoon kan worden vastgesteld.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (B. P., moeder van de referentiepersoon) dd. 30.09.2023, 30.11.2023, 23.01.2024, 16.03.2024, 23.08.2024 (bedragen tussen €25 en €80)
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches (BV Kempische Automobielvereniging) voor de periode december 2024 - februari 2025
- inschrijvingsformulier EduKempen (schooljaar 2024-2025) dd. 24.01.2025 op naam van betrokkene
Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de

Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2,van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon minstens sedert 13.07.2023 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn.
Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Louter de vaststelling dat de kadastrale attesten (MI-GLIS) dd. 24.02.2025 op naam van betrokkene en de referentiepersoon beiden het adres (…) vermelden kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon (minstens) sedert 13.07.2023 in België verblijft, komende uit Sint-Maarten (Nederlandse Antillen). De vermelding van het attest (…) te Paramaribo als verblijfplaats van de referentiepersoon op 24.02.2025 (en de periode voorheen) stemt niet overeen met de overige beschikbare gegevens. Voor zover dient aanvaard te worden dat de referentiepersoon voor zijn verblijf op Sint-Maarten effectief woonachtig was op het adres (…) te Paramaribo, of dat hij hier geregistreerd is omwille van administratieve doeleinden, dient opgemerkt te worden dat een onderbroken gezamenlijke vestiging of louter een administratieve registratie op hetzelfde adres niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het feit dat betrokkene op 14.01.2025 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België, doet hieraan geen afbreuk.
Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogend was in haar land van herkomst of origine (zijnde Suriname) voor haar vertrek. Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat betrokkene, die Suriname verliet als net 18-jarige, voor haar vertrek in eerste instantie ten laste was van haar beide ouders. Het tegendeel werd niet aangetoond. Er werden weliswaar enkele geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de moeder van betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen waren deze geldstortingen eerder onregelmatig, maar ook te beperkt (zowel in aantal als in verzonden bedrag) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werd daarenboven niet aangetoond dat de moeder van betrokkene op deze geldstortingen aangewezen was om te voorzien in haar (hun) levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Tot slot dient opgemerkt te worden dat er niet werd niet aangetoond dat betrokkene en referentiepersoon tot op heden niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat. Het gegeven dat betrokkene sedert 14.01.2025 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.
Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon in België woonachtig is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de

referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon werd niet aangetoond. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen en/of verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.
Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/2, 2° en 47/3 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), en van artikel 3.2. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004.

Zij licht haar twee middelen toe als volgt:

"2.1.1.m.b.t. het ten laste zijn in het land van herkomst
1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat niet wordt aangetoond dat zij in het verleden in haar land van herkomst (Suriname) ten laste was van haar oom W. P. (de referentiepersoon)
2.- Nochtans wordt in de bestreden beslissing erkend dat:
- een zeer recent attest voorligt van het MI-GLIS waarin bevestigd wordt dat de referentiepersoon eigenaar was/is van een woning in Paramaribo, (…). Verzoekster heeft altijd op dat adres gewoond en deel uit gemaakt van het gezin van haar oom (de referentiepersoon). Op 7 juni 2022, ze was toen net 16 jaar geworden, is ze officieel ingeschreven op adres, omdat ze toen voor het eerst een ID-kaart kreeg.
- een zeer recent attest voorligt van het MI-GLIS waarin vermeld wordt verzoekster geen onroerend goed bezit (en overigens ook nooit bezit heeft)
- er bewijzen van geldstortingen worden voorgelegd aan de moeder van verzoekster die een alleenstaande moeder is. Verzoekster, die nog niet zo lang meerderjarig is, was net zoals haar moeder met wie ze in Suriname samenwoonde, afhankelijk van die geldstortingen
3- Het staat vast dat de DVZ de voorgelegde documenten verkeerd geanalyseerd en geïnterpreteerd heeft:
„de referentiepersoon is, hoewel hij tijdelijk in Sint-Maarten gewoond heeft en nu al ruim twee jaar in België woont, altijd eigenaar gebleven van de woning in Suriname. Het staat vast dat verzoekster altijd in de woning gewoond heeft en afhankelijk was het mogen wonen in die woning. Waardoor onrechtstreeks gelden voor een huurwoning werden uitgespaard - in de bestreden beslissing wordt gesproken over de ouders van verzoekster, maar haar vader het gezin al snel in de steek heeft gelaten, niet meer heeft omgekeken naar zijn minderjarige dochter en geen financiële engagementen heeft opgenomen- noch de referentiepersoon, noch verzoekster vallen ten laste van de Belgische Staat, aangezien de referentiepersoon voltijds tewerkgesteld is bij de BV Kempische Automobielvereniging en
een volwaardig inkomen uit arbeid heeft dat niet cumuleerbaar ís met steun via de overheid,
4.- De DVZ negeert de financiële afhankelijkheid van haar oom (de referentiepersoon) die haar in zijn woning liet wonen (ze hebben ook lang samengewoond in zijn woning) en haar altijd financieel gesteund heeft. Ze maakte deel uit van het gezin van haar oom in die periode.
Verzoekster was in het land van het herkomst (Suriname) onvermogend, had geen onroerend goed en was financieel afhankelijk van geldstortingen van haar oom (de referentiepersoon) om dagelijkse uitgaven te betalen.
5.- De DVZ schendt art. 47/2, 2° en 47/3, $2 Vreemdelingenwet.

b. m.b.t. het ten laste zijn in België

1- Verzoekster heeft geen inkomen in België. Ze kan en mag in België niet werken en heeft dat ook nooit gedaan. Ze geniet ook niet van een vervangingsinkomen en krijgt ook geen financiële of materiële steun van

de overheid. Daarmee staat vast dat verzoekster, die bij haar oom (de referentiepersoon) woont, volledig afhankelijk is van zijn dagdagelijkse steun om te kunnen leven: eten en drinken, wonen, studies, kopen van kledij en andere levensnoodzakelijke dingen,
2.- De bestreden beslissing schendt art. 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet. Zowel m.b.t. het criterium ten laste geweest zijn in Suriname als het actueel ten laste zijn in België,

2. tweede middel: schending van art. 3.2. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004

1. Volgens het vermelde artikel hebben de ten laste komende familieleden het recht op gezinshereniging wanneer ze materieel gesteund worden door de EU-onderdaan. In casu kan niet ontkend worden dat verzoekster al geruime tijd materieel (financieel) gesteund wordt door haar oom (de referentiepersoon). Zowel in het land van herkomst als in België
2. Het enige criterium volgens de vermelde Richtlijn is een echte en structurele afhankelijkheid.
Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad. Op blz. 6 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:
"In de Richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid …
Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. "
3.- Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing niet alleen veel te strikt toegepast, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden.
4.- Kort nadat de referentiepersoon in België is komen wonen, zijn er stappen ondernomen om verzoekster ook naar België te laten komen. Door de gezinshereniging van verzoekster niet te aanvaarden, wordt de referentiepersoon wel in zijn recht op vrij verkeer bedreigd, aangezien het van in het begin de bedoeling was dat verzoekster, zijn petekind, ook bij hem zou kunnen wonen en door hem onderhouden zou kunnen worden, tot ze een diploma heeft en kan werken.…"

2.2. Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijke wijze betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van het administratief dossier leert dat de verzoekende partij op 7 januari 2025 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom, de heer P. W. H. E., van Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht in België.

De verzoekende partij diende aldus een aanvraag tot familiehereniging in, waarbij zij zich beriep op haar hoedanigheid van 'ander familielid' van een Unieburger zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd gedaan in functie van haar oom van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
[…]
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;".

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.
De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;".

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *"een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt"* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.
Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.
In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.
Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft.
Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de 'andere familieleden' van de burger van de Unie 'in het land van herkomst' ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten

laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie 'die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen'.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "*verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven*". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.
In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie 'te begeleiden naar' het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft.

De term 'begeleiden' slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip 'ten laste zijn' stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

"Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde.
Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.
Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-banden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.
Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst 'op het ogenblik' dat de derdelander verzoekt om 'zich bij de burger van de Unie te voegen' te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger

van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie 'te voegen' in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst 'te begeleiden' naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst 'te vervoegen' in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is 'begeleiden'), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen'). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).
In haar beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gaat de verwerende partij concreet in op de verschillende door verzoekende partij ter staving van haar aanvraag voorgelegde stukken.

De verwerende partij stelt in eerste instantie vast dat de referentiepersoon reeds sinds 2023 ononderbroken in België verblijft en al jaren gebruik maakt van zijn recht van vrij verkeer. Niets wijst er volgens de verwerende partij op dat de referentiepersoon zich gedwongen zou zien het grondgebied van België of de Europese Unie te verlaten indien de verzoekende partij niet wordt toegelaten tot een verblijf. Op basis van de gedane vaststellingen met betrekking tot de voorgelegde stukken oordeelt de verwerende partij verder dat er geen bewijzen zijn voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat op basis van de voorgelegde documenten evenmin wordt aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst onvermogend en ten laste van de referentiepersoon was.

De verzoekende partij geeft met haar kritiek aan deze motieven te betwisten.

De verzoekende partij geeft vooreerst aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij niet heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar oom. Zij wijst erop dat zij in Paramaribo deel uitmaakte van het gezin van haar oom, dat zij steeds in zijn huis heeft gewoond en zij er pas sedert haar 16 jaar officieel geregistreerd staat.

De verzoekende partij gaat met haar kritiek echter voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die hun grondslag vinden in de stukken van het administratief dossier.

Zo weerlegt ze niet dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat haar oom al sedert 13 juli 2023 in België verblijft en dit komende van Sint-Maarten (de Nederlandse Antillen), terwijl op de kadastrale attesten van 24 februari 2025 die zij voorlegde vermeld staat dat zij en haar oom tot dan op hetzelfde adres woonden. Terecht stelt de verwerende partij dat de vermelding van Paramaribo als verblijfplaats van haar oom op 24 februari 2025 niet overeenstemt met de beschikbare gegevens, aangezien hij voor zijn komst naar België woonachtig was in Sint-Maarten en hij sedert 13 juli 2023 in België en dus niet Paramaribo verblijft.

Voor zover de verzoekende partij er met haar betoog op wenst te wijzen dat zij en de referentiepersoon, op een onbekend moment, hebben samengewoond in Paramaribo, dient te worden herhaald dat het de bedoeling is dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is 'begeleiden'). Het kan geenszins volstaan dat de verzoekende partij en de referentiepersoon mogelijk in het verleden ooit hebben samengewoond. De verwerende partij heeft in dit verband in haar beslissing ook terecht verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie.

Verzoekster voert verder aan dat zij 'hic en nunc' ten laste is van haar oom.

In dit verband heeft de verwerende partij in de bestreden weigeringsbeslissing evenwel geoordeeld als volgt:

"*Het gegeven dat betrokkene sedert 14.01.2025 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."*

De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze beoordeling. Zij toont niet aan dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat, in elk geval, het ten laste zijn van in het land van herkomst moet bestaan en dit niet is aangetoond op basis van de voorgebrachte stukken.

Zo motiveert de verwerende partij dat:

"*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogend was in haar land van herkomst of origine (zijnde Suriname) voor haar vertrek. Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat betrokkene, die Suriname verliet als net 18-jarige, voor haar vertrek in eerste instantie ten laste was van haar beide ouders. Het tegendeel werd niet aangetoond. Er werden weliswaar enkele geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de moeder van betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen waren deze geldstortingen eerder onregelmatig, maar ook te beperkt (zowel in aantal als in verzonden bedrag) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werd daarenboven niet aangetoond dat de moeder van betrokkene op deze geldstortingen aangewezen was om te voorzien in haar (hun) levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Tot slot dient opgemerkt te worden dat er niet werd niet aangetoond dat betrokkene en referentiepersoon tot op heden niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat. Het gegeven dat betrokkene sedert 14.01.2025 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."*

De verzoekende partij betwist helemaal niet dat de geldstortingen eerder onregelmatig, maar ook te beperkt (zowel in aantal als in verzonden bedrag) waren om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, noch dat er daarenboven niet werd aangetoond dat de moeder van betrokkene op deze geldstortingen aangewezen was om te voorzien in haar (hun) levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

De verzoekende partij neemt nergens de moeite concreet in te gaan op de in dit verband naar voor gebrachte motieven. Er blijkt niet dat de verwerende partij met haar beoordeling dat met de voorgebrachte stukken niet blijkt dat de verzoekende partij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon steunde op onjuiste feitelijke gegevens of dat zij kennelijk onredelijk dan wel met miskenning van de wet handelde.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt geenszins dat de verwerende partij de verschillende documenten die werden voorgelegd 'heeft genegeerd'. De verwerende partij heeft concreet gemotiveerd waarom deze stukken niet aantonen dat de verzoekende partij, van in het land van herkomst, ten laste was van de referentiepersoon dan wel deel uitmaakte van diens gezin, waardoor niet blijkt dat is voldaan aan de voorwaarden van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij slaagt er met haar kritiek niet in om deze vaststellingen van de verwerende partij te weerleggen of aan te tonen dat deze laatste met miskenning van de wet tot haar beoordeling is gekomen.

Een schending van de artikelen 47/1 of 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert nog de schending aan van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en verwijst hierbij naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn werd evenwel reeds omgezet in de nationale wetgeving, waardoor niet blijkt dat verzoeker zich nog rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Ten overvloede wordt verwezen naar de uiteenzetting aangaande artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en het

arrest Rahman van het Hof van Justitie in voorgaande bespreking van dit arrest. Er blijkt niet dat de verwerende partij in strijd met de wet heeft geoordeeld dat het deel uitmaken van het gezin of het ten laste zijn dienen te worden beoordeeld voor wat betreft het land van herkomst, voorafgaand aan de komst naar België. Zoals reeds werd vastgesteld, weerlegt de verzoekende partij de concrete beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing ook niet dat niet blijkt dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar oom of dat zij er daadwerkelijk en structureel afhankelijk was van haar oom in België. Zij toont niet concreet aan dat deze beoordeling onwettig is of niet in overeenstemming is met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU